

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň Mgr. Jany Jurečkové a Mgr. Andrey Veselé ve věci

žalobce

T. D., narozen X
bytem X,
zastoupený Mgr. Akbulatem Kadievem, advokátem
se sídlem Václavské náměstí 775/8, Praha 1

proti
žalovanému

Policejní prezídium České republiky,
se sídlem Strojnická 935/27, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 5. 2022, č. j. PPR-21153-7/ČJ-2021-990115,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení sdělení žalovaného Policejního prezidia ze dne 17. 5. 2022, kterým žalovaný nevyhověl jeho žádosti o výmaz osobních údajů podle § 28 odst. 1 a § 29 odst. 2 zákona č. 110/2019 Sb., o zpracování osobních údajů, ve spojení s § 84 odst. 2 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, čl. 41 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1987/2006 ze dne 20. prosince 2006 o zřízení, provozu a využívání Schengenského informačního systému II a čl. 58 rozhodnutí Rady 200/533/SV ze dne 12. června 2007 a o zřízení, provozu a využívání Schengenského informačního systému II.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

2. Žalobce v žalobě uvedl, že dne 7. 3. 2022 podal žalovanému prostřednictvím svého právního zástupce žádost o sdělení informace o zpracování osobních údajů a o likvidaci nesprávných osobních údajů vedených v evidenci nežádoucích osob a Schengenském informačním systému II. generace (dále jen „ENO“).
3. Na tuto žádost reagoval žalovaný teprve po dvou urgencích ze dne 20. 4. 2022 a ze dne 16. 5. 2022 sdělením o zpracování osobních údajů ze dne 17. 5. 2022, č. j.: PPR-21153-7/ČJ-2021-990115, tedy napadeným rozhodnutím.
4. V napadeném rozhodnutí byl žadatel již opakovaně informován, že byl jako nežádoucí osoba zaevidován do evidence nežádoucích osob a Schengenského informačního systému II s platností do 4.1.2023, když dosud byl žadatel takto evidován na základě předchozích rozhodnutí příslušných orgánů.
5. Žádosti žalobce tedy bylo vyhověno pouze v části, kde žádal o sdělení přesného rozsahu osobních údajů, které jsou o něm zpracovávány, avšak byla zamítnuta ta část žádosti, ve které se domáhal jednak označení rozhodnutí, důkazů nebo jiných podkladů, které posloužily pro jeho zařazení do ENO a rozhodnutí, důkazů nebo jiných podkladů, které jsou důvodem pro jeho ponechání v ENO, a hlavně žádosti o likvidaci osobních údajů žalobce z ENO a Schengenského informačního systému II. generace, tj. vyřazení žalobce z ENO a SIS, a umožnění jeho vstupu na území České republiky.
6. V důsledku napadeného rozhodnutí se žalobce stále nachází v evidenci nežádoucích osob a nemůže vstoupit na území České republiky, resp. na území veškerých států Schengenského prostoru vyjma Řecka. V předmětné evidenci se žalobce nachází již od 4. 1. 2019, tedy ke dni podání této žaloby téměř po dobu 3,5 let. Sdělení žalovaného je již několikátým, jakýmsi formulářovým dokumentem podobného obsahu, ve kterém se pouze odkazuje na příslušná ustanovení právních předpisů upravujících evidenci nežádoucích osob, avšak nic konkrétního ve vztahu k žalobci.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

7. Žalobce nesouhlasí se způsobem vyřízení jeho žádosti ze strany žalovaného, protože žalovaný se toliko omezil na obecné konstatování existence příslušných právních předpisů a údajného nebezpečí, které má žalobce představovat pro Českou republiku. Je nepřipustné, aby žalovaný ve svém sdělení argumentoval obecnými formulacemi o údajné hrozbě ze strany žalobce, avšak neuvádí žádné skutečnosti, které vedly k vydání napadeného rozhodnutí. Na tom nic nemění ani skutečnost, že z povahy věci nelze po policii požadovat sdělení a popis například konkrétních operativních prostředků, které vedly získání dotčených informací s ohledem na jejich důvěrnou povahu.
8. Žalovaný také zcela pominul fakt, že se žalobce stále nachází na území Schengenského prostoru, konkrétně v Řecké republice, a to od roku 2019, kde žije se svojí manželkou E. P. (která je občankou Řecké republiky), má zde povolení k pobytu a očekává vydání povolení k trvalému pobytu. S touto skutečností se žalovaný nijak nevypořádal.
9. Dále podle žalobce pro vedení záznamu v evidenci nežádoucích osob platí, že s postupující dobou budou důvody pro uchování záznamu oslabovat, přičemž správní orgán musí při hodnocení důvodnosti vedení záznamu o konkrétní osobě v této evidenci v některých specifických případech zohlednit také definici nežádoucí osoby obsaženou v § 154 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců. Důvody pro další vedení záznamu v evidenci nežádoucích osob musí správní orgán konkrétně označit v rozhodnutí, jímž žadateli sdělí, že záznam o jeho osobě nebude z evidence nežádoucích osob vymazán.
10. Napadené rozhodnutí však těmto standardům neodpovídá, když něm žalovaný toliko opakuje svá předchozí tvrzení, aniž by jakkoliv upřesnil důvody, proč považuje žalobce za hrozbu pro Českou republiku, potažmo ostatní členské státy EU, a aniž by jakkoliv reagoval na žádost žalobce o poskytnutí informace, jaké důvody vedly k jeho zařazení do předmětné evidence. Žalobce netvrdí, že mu má žalovaný předložit konkrétní důkazy, které opatřil v rámci své činnosti, avšak žalovaný má povinnost jednak alespoň stručně zdůvodnit, proč je žalobce hrozbou pro Českou republiku, a následně zdůvodnit, proč tyto důvody trvají, nikoliv pouze odkázat na ustanovení právních předpisů a na argumenty ze svých předchozích sdělení.
11. Žalobce dále poukázal na to, že v důsledku označení za nežádoucí osobu je závažným způsobem zasaženo do jeho rodinného a soukromého života a je mu způsobena újma v podobě omezení jeho pohybu nejenom v České republice, resp. zákaz vstupu na území České republiky, avšak také omezení pohybu na celém území členských států EU. Tato skutečnost vyplývá z postupu orgánů veřejné moci Řecka, které žalobci stále nevydaly řádné povolení k trvalému pobytu, kdy současné pobytové oprávnění žalobci umožňuje pobyt pouze v Řecku. Tento postup státních orgánů v Řecku je odůvodňován skutečností, že je žalobce veden v evidenci ENO a SIS z iniciativy žalovaného.
12. Napadeným rozhodnutím jako takovým byla žalobci způsobena nemajetková újma, neboť tímto byla porušena jeho základní lidská práva a svobody garantované mj. Listinou základních práv a svobod, zejména právo na ochranu před neoprávněným zasahováním do soukromého a rodinného života ve smyslu čl. 10 odst. 2 Listiny a svoboda pohybu a pobytu dle čl. 14 odst. 1 Listiny, dále pak Úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod, jakož i občanským zákoníkem a správním řádem.
13. Současně se žalobce ocitl pod sociálním tlakem svého rodinného a společenského zázemí, kdy v rámci ochrany svého dobrého jména neměl pochopitelně zájem, aby se o něm šířila informace, že je nežádoucí osobou a je zařazen Schengenském informačním systému II, což

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

však, vzhledem k nemožnosti vstupu na území České republiky a fakticky též ostatních států Evropské unie nebylo možno utajit. S výjimkou nejbližších osob sociální okolí zpravidla takovou informaci přijímá s despektem, a nic na to nezmění ujištění dotyčné osoby o tom, že se jedná o „nespravedlivé obvinění“.

14. Zde žalobce opět zdůraznil, že postup žalovaného vůči němu nebyl nikdy řádně odůvodněn, přičemž žalobci do dnešního dne není fakticky vůbec známo, proč je považován za nežádoucí osobu a není mu umožněn vstup na území České republiky. Jinými slovy, i kdyby Policie České republiky měla důvody k takovému postupu, bylo nezbytné tento postup alespoň stručně zdůvodnit. Na tom nemění ničeho ani příslušná ustanovení zákona č. 110/2019 Sb., o zpracování osobních údajů, na který se žalovaný odvolává, když uvádí, že další informace již nemůže poskytnout. Místo obecného tvrzení o hrozbě žalobce pro Českou republiku by totiž žalovaný měl alespoň stručně uvést skutečnosti, ze kterých tuto hrozbu dovozuje, aniž by se pouštěl do podrobností.
15. Právní normy ustanovení neopravňují orgány veřejné moci, aby jednostranně, na základě svých údajných poznatků, osobě léta žijící v Schengenském prostoru, s veškerým sociálním, rodinným a pracovním zázemím v této zemi, zabránily vstup do země. Dále nutno uvést zcela podstatnou skutečnost, že je Česká republika jedinou členskou zemí Schengenského prostoru a Evropské unie, resp. jediným státem zcela, který žalobce zařadil do evidence nežádoucích osob. Je s podivem, že žalovaný argumentuje mj. hrozbou pro členské země, avšak žádná z těchto zemí, ani ta, ve které žalobce žije, se k tomuto kroku neuchýlila.
16. Dále žalobce uvedl, že rozhodnutí o dalším vedení v evidenci nežádoucích osob musí obsahovat alespoň stručné odůvodnění, proč i nadále předmětná osoba představuje takovou hrozbu pro země zapojené v systému SIS II, že je nezbytné, aby údaj o ní nebyl vyřazen ze systému SIS II s ohledem na podstatu a důvodnost původního vložení záznamu a také dobu, která od něj uplynula. Také pro vedení záznamu o osobě v ENO platí, že s postupující dobou budou důvody pro uchování záznamu oslabovat, přičemž správní orgán musí při hodnocení důvodnosti vedení záznamu o konkrétní osobě v evidenci nežádoucích osob v některých specifických případech zohlednit také definici nežádoucí osoby obsaženou v § 154 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Důvody pro další vedení záznamu v ENO musí správní orgán konkrétně označit v rozhodnutí, jímž žalobci sdělí, že záznam o jeho osobě nebude z ENO vymazán.
17. V této souvislosti žalobce odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 17. 7. 2018, čj. 14 A 59/2017-52. Ten je na případ žalobce použitelný nehledě na to, že v tomto případě se jednalo o zařazení do ENO v souvislosti se správním vyhoštěním. Žalobce se naopak domnívá, že v případě zařazení do ENO podle § 154 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, bez formálního rozhodnutí, tedy na základě vlastních poznatků nebo pouhého podnětu jiného orgánu, které cizinec z důvodu jejich utajenosti ani nemůže objektivně posoudit, by měla policie projevit větší míru obezřetnosti a důslednosti a řádně svůj postup odůvodnit.
18. Na základě výše uvedeného má žalobce za to, že napadené rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního, když zcela postrádá řádné odůvodnění, a rovněž jeví znaky nicotnosti ve smyslu § 76 odst. 2 soudního řádu správního. V postupu žalovaného žalobce dále spatřuje porušení ústavně zaručeného práva na ochranu před neoprávněným zasahováním do soukromého a rodinného života a

zachování dobré pověsti zakotveného v čl. 10 Listiny základních práv a svobod a dále práva na zaručení svobody pohybu a pobytu ve smyslu čl. 14 Listiny základních práv a svobod.

19. Žalobce je přesvědčen, že pro jeho zařazení do ENO nebyly dány dostatečné důvody a takové rozhodnutí je v rozporu s ust. § 154 odst. 5 zákona o pobytu cizinců, deklarujícím vyváženost míry nebezpečnosti cizince a dopadů do jeho soukromého a rodinného života při zařazování do seznamu nežádoucích osob.
20. Žalobce si není vědom jakéhokoliv jednání ze své strany, které by odůvodňovalo tak razantní opatření, které mu zcela znemožnilo vstup na území České republiky. Žalobce je přesvědčen, že napadené rozhodnutí, i samotné rozhodnutí o zařazení žalobce do ENO, které mu nebylo oznámeno, mohou mít řadu jiných vad, zejména mohou být v rozporu se skutkovým stavem ve smyslu § 76 odst. 1 písm. b) soudního řádu správního, avšak s ohledem na specifickou povahu tohoto řízení, s ohledem na fakt, že žalobce nedisponuje žádnými údaji ve vztahu k důvodům jeho zařazení do ENO, nemůže se k tomuto blíže vyjádřit. Když smyslem a účelem podání této žaloby je snaha žalobce dosáhnout toho, aby důvody a podklady, které žalovaný využil k zařazení a následnému ponechání žalobce v evidenci nežádoucích osob, byly posouzeny nezávislým a nestranným soudem, a v případě, že dá nadepsaný soud žalobci za pravdu, aby napadená rozhodnutí bylo zrušeno, žalovanému byla uložena likvidace údajů žalobce v ENO a SIS a žalobci byl umožněn vstup na území České republiky. Žalobce v této souvislosti žádá soud o ověření přiměřenosti postupu žalovaného.^v
21. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že žalobce se svou žádostí domáhal po žalovaném jednak sdělení přesného rozsahu osobních údajů, které jsou o něm zpracovávány (jaké osobní údaje žadatele jsou zpracovávány), jednak označení rozhodnutí, důkazů nebo jiných podkladů, které posloužily pro zařazení žadatele do evidence nežádoucích osob a rozhodnutí, důkazů nebo jiných podkladů, které jsou důvodem pro ponechání žadatele v evidenci nežádoucích osob ke dni podání této žádosti, a konečně likvidace osobních údajů žadatele z evidence nežádoucích osob a Schengenského informačního systému II. generace, tj. vyřazení žadatele z ENO, a umožnění vstupu žadatele na území České republiky.
22. Z opakovaných požadavků oprávněného zadavatele, který uplatnil požadavek k zařazení žalobce do evidence nežádoucích osob, uplatněných v rámci tohoto přezkoumání podle ust. § 155 odst. 1 zákona o pobytu cizinců a po posouzení přiměřenosti mezi důvodem tohoto zařazení a jeho důsledky, vyplynulo, že existuje z důvodu existence důvodného nebezpečí, že žalobce by mohl při pobytu na území ohrozit bezpečnost státu páčáním činnosti, která by vedla k užití síly a k ohrožení jiných osob, respektive jejich života, zdraví a jejich majetku a rovněž by mohl ohrozit bezpečnost státu jiným obdobným způsobem, např. styky s lidmi, praktikujícími činnosti ohrožující bezpečnost státu, což vyplývá z operativních poznatků oprávněného zadavatele, které jsou součástí utajené části spisu. Vzhledem k tomu, že nebezpečné jednání zasahuje i do ostatních smluvních států Evropské unie trvá Policie České republiky rovněž na zařazení žalobce v Schengenském informačním systému II.
23. Žalobce by napadeným rozhodnutím informován o zákonných důvodech označení za nežádoucí osobu a rovněž i o důvodech vedení záznamu v evidenci nežádoucích osob a Schengenském informačním systému II.
24. Na podporu svého stanoviska žalovaný poukázal na rozsudek Městského soudu v Praze, č. j. 8 A 11/2020 – 82, jakož i na nálezy Ústavního soudu ze dne 29. 9. 2020, zn. III ÚS 22/20,

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

podle něhož uvedl: „Ústavní soud nepopírá, že v případě zjištění některého z důvodů, obsažených v ustanovení § 13 odst. 2 zákona o státním občanství, skutečně nelze žadateli státní občanství udělit a v odůvodnění rozhodnutí se pouze uvede, že k zamítnutí žádosti došlo z důvodu ohrožení bezpečnosti státu (§ 22 odst. 3 cit. zákona).“

25. Postupem žalovaného nemohlo dojít ani k porušení ústavně zaručeného práva na ochranu před neoprávněným zasahováním do soukromého a rodinného života a zachování dobré pověsti, cti a ochrany jména zakotveného v čl. 10 Listiny základních práv a svobod, protože žádné z práv uvedených v Listině základních práv a svobod nezakládá nárok cizince na pobyt na území České republiky, takové právo je dáno pouze občanům České republiky - subjektivní ústavně zaručené právo cizinců na pobyt na území České republiky neexistuje.
26. Při jednání soudu dne 13. prosince 2023 setrvali účastníci, resp. jejich zástupci, na svých skutkových i právních stanoviscích. Zástupce žalobce navrhl, aby soud zrušil napadené rozhodnutí a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Pověřený zástupce žalovaného navrhl zamítnutí žaloby.

III.

Posouzení žaloby

27. Městský soud v Praze ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1 a 2 soudního řádu správního), přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí. Jiné vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal.
28. Z obsahu správního spisu je zřejmé, že žalobce podal dne 7. 3. 2022 žádost podle ust. § 28 odst. 1 zákona č. 110/2019 Sb., o zpracování osobních údajů, ve spojení s § 84 odst. 2 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, čl. 41 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1987/2006 ze dne 20. prosince 2006 o zřízení, provozu a využívání Schengenského informačního systému II, a čl. 58 rozhodnutí Rady 2007/533/SV ze dne 12. června 2007 o zřízení, provozování a využívání Schengenského informačního systému II., ve které žalovaného žádal o
 1. sdělení přesného rozsahu osobních údajů, které jsou o něm zpracovávány (jaké osobní údaje žadatele jsou zpracovávány) v evidenci nežádoucích osob,
 2. označení rozhodnutí, důkazů nebo jiných podkladů, které posloužily pro zařazení žadatele do evidence nežádoucích osob a rozhodnutí, důkazů nebo jiných podkladů, které jsou důvodem pro ponechání žadatele v evidenci nežádoucích ke dni podání této žádosti – pokud je žadatel stále v evidenci nežádoucích osob,
 3. likvidaci osobních údajů žadatele z evidence nežádoucích osob a Schengenského informačního systému II. generace, tj. vyřazení žadatele z ENO a SIS, a umožnění vstupu žadatele na území České republiky – pokud je žadatel stále v evidenci nežádoucích osob.
29. Vyřízení této žádosti žalobce urgoval u žalovaného podáními ze dne 20. 4. 2022, resp. 16. 5. 2022.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

30. Dne 17. 5. 2022 pak žalovaný odpověděl na žalobcovu žádost svým sdělením č. j. PPR-21153-7/ČJ-2021-990115, ve kterém především uvedl, že k osobě žalobce byl pořízen záznam pro účely odeprání vstupu nebo zákazu pobytu na území států schengenského prostoru, který byl vložen příslušnými orgány České republiky. Schengenský informační systém II zpracovává k osobě žalobce tyto kategorie osobních údajů: základní identifikační údaje, fotografii a otisky prstů a další verze totožnosti jako alias.
31. Pokud jde o důvody pořízení předmětného záznamu, žalovaný uvedl, že podle § 154 odst. 2 zákona o pobytu cizinců byl žalobce zadavatelem požadavku označen za nežádoucí osobu a podle § 154 odst. 6 téhož zákona byl zaevidován do evidence nežádoucích osob ode dne 4. ledna 2019 do dne 4. ledna 2023. V souladu s nařízením Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1987/2006 byly osobní údaje žalobce na základě výše uvedených skutečností po posouzení situace žalobce a vzhledem ke splnění podmínek vyplývajících z čl. 21 a čl. 24 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1987/2006 vloženy do Schengenského informačního systému II, a to do dne 4. ledna 2023.
32. Ohledně žádosti žalobce o výmaz jeho osobních údajů byl zadavatelem požadavku proveden přezkum důvodů, na jejichž základě byly žalobcovy osobní údaje vloženy do evidence nežádoucích osob a do Schengenského informačního systému II. Provedeným přezkumem bylo zjištěno, že žalobce by mohl při pobytu na území České republiky a v ostatních zemích schengenského prostoru závažným způsobem narušit veřejný pořádek a zároveň ohrozit bezpečnost smluvních států a dalších zájmů, na základě závazku vyplývajícího z mezinárodních smluv. Ze spisového materiálu vyplývá, že důvody, které vedly k označení Vaší osoby za nežádoucí, mají přesah i do ostatních států schengenského prostoru. Zadavatel požadavku trvá na tom, že důvody i s účelem, pro který byl záznam pořízen, nadále trvají, proto bylo přistoupeno k ponechání žalobcových osobních údajů rovněž v Schengenském informačním systému II.
33. Ze stejných důvodů pak nebylo možné vyhovět požadavku žalobce na výmaz jeho osobních údajů z evidence nežádoucích osob a ze Schengenského informačního systému II.
34. Městský soud v Praze posoudil věc takto:
35. Podle ust. § 154 odst. 2 zákona 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, *Policie rozhodne o označení cizince za nežádoucí osobu na základě vlastních poznatků, požadavku ústředního správního úřadu České republiky, požadavku zpravodajské služby České republiky anebo závazku vyplývajícího z mezinárodní smlouvy.*
36. Podle ust. § 154 odst. 6 zákona o pobytu cizinců *cizinec označený za nežádoucí osobu je evidován v evidenci nežádoucích osob. Je-li důvodné nebezpečí, že cizinec označený za nežádoucí osobu může závažným způsobem narušit veřejný pořádek nebo ohrozit bezpečnost smluvních států, policie zařadí do informačního systému smluvních států údaje v rozsahu stanoveném přímo použitelným právním předpisem Evropských společenství; to neplatí v případě občana Evropské unie nebo občana smluvního státu.*
37. Podle ust. § 28 odst. 1 zákona č. 110/2019 Sb., o zpracování osobních údajů, *správuující orgán na žádost subjektu údajů sdělí, zda zpracovává osobní údaje vztahující se k jeho osobě. Jestliže takové údaje správující orgán zpracovává, předá je subjektu údajů a sdělí mu informace o*
- a) účelu zpracování osobních údajů,
- b) právních předpisech, na základě kterých tyto údaje převážně zpracovává,

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

- c) příjemců, popřípadě kategoriích příjemců,*
- d) předpokládané době uchování nebo způsobu jejího určení,*
- e) právu požádat o opravu, omezení zpracování nebo výmaz osobních údajů a*
- f) zdroji těchto údajů.*

38. Podle ust. § 28 odst. 2 citovaného zákona *správní orgán žádosti podle odstavce 1 nevyhoví, popřípadě vyhoví pouze částečně, pokud by vyhověním došlo k ohrožení*

- a) plnění úkolu v oblasti předcházení, vyhledávání a odhalování trestné činnosti, stíhání trestných činů, výkonu trestů a ochranných opatření, zajišťování bezpečnosti České republiky nebo zajišťování veřejného pořádku a vnější bezpečnosti, včetně pátrání po osobách a věcech,*
- b) průběhu řízení o přestupku, kázeňském přestupku nebo jednání, které má znaky přestupku,*
- c) ochrany utajovaných informací, nebo*
- d) oprávněných zájmů třetí osoby.*

39. Podle ust. § 29 odst. 2 citovaného zákona *správní orgán na žádost subjektu údajů provede výmaz osobních údajů vztahujících se k jeho osobě, pokud správčí orgán porušil zásady zpracování osobních údajů podle § 25 nebo jiného právního předpisu) nebo omezení zpracování některých kategorií osobních údajů, nebo pokud má správčí orgán povinnost tyto údaje vymazat.*

40. Podle ust. § 29 odst. 5 citovaného zákona *správní orgán žádosti podle odstavců 1 až 3 nevyhoví, popřípadě vyhoví pouze částečně, pokud by vyhověním došlo k ohrožení podle § 28 odst. 2. Pokud by sdělením o nevyhovění žádosti, včetně odůvodnění, došlo k ohrožení podle § 28 odst. 2, správčí orgán žadatele informuje tak, aby takovému ohrožení předcházelo.*

41. Soud především konstatuje, že rozsah a obsah žalobou napadeného opatření, tedy sdělení ze dne 17. 5. 2022, byl vymezen rozsahem a obsahem iniciální žádosti žalobce.

42. Jak soud uvedl výše, žalobce dne 7. 3. 2022 požádal žalovaného s odkazem na zákon č. 110/2019 Sb., o zpracování osobních údajů, o

1. sdělení přesného rozsahu osobních údajů, které jsou o něm zpracovávány (jaké osobní údaje žadatele jsou zpracovávány) v evidenci nežádoucích osob,

2. označení rozhodnutí, důkazů nebo jiných podkladů, které posloužily pro zařazení žadatele do evidence nežádoucích osob a rozhodnutí, důkazů nebo jiných podkladů, které jsou důvodem pro ponechání žadatele v evidenci nežádoucích ke dni podání této žádosti – pokud je žadatel stále v evidenci nežádoucích osob,

3. likvidaci osobních údajů žadatele z evidence nežádoucích osob a Schengenského informačního systému II. generace, tj. vyřazení žadatele z ENO a SIS, a umožnění vstupu žadatele na území České republiky – pokud je žadatel stále v evidenci nežádoucích osob.

43. Povinností žalovaného jako správčího orgánu tak bylo o této žádosti rozhodnout, a to právě v mezích ust. § 28 a 29 zákona o zpracování osobních údajů.

44. Na první žalobcovu otázku žalovaný ve sdělení ze dne 17. 5. 2022 reagoval v části 1., kde uvedl, že „Schengenský informační systém II zpracovává k Vaší osobě tyto kategorie osobních údajů: základní identifikační údaje, fotografii a otisky prstů a další verze totožnosti jako alias.“

45. Na druhou otázku žalovaný reagoval v části 2. sdělení, kde uvedl, že podkladem pro zařazení žalobce do evidence nežádoucích osob, resp. pro jeho ponechání v této evidenci, jsou požadavky zadavatele, tedy osoby v ust. § 154 odst. 2 zákona o pobytu cizinců jako subjektu, jehož požadavek je pro policii závazný.
46. Skutečností je, že žalovaný v této části odůvodnění napadeného sdělení neuvedl žádné konkrétní údaje ani o zdroji údajů vztahujících se k žalobci, ani o konkrétním účelu zpracování těchto údajů. Žalobce se tedy ze sdělení nedověděl nic o tom, zda policie jeho osobní údaje eviduje na základě vlastních poznatků nebo podle požadavku ústředního správního úřadu České republiky či požadavku zpravodajské služby České republiky anebo závazku vyplývajícího z mezinárodní smlouvy. Rovněž tak žalobce nedostal informaci o tom, z jakých rozhodnutí, důkazů nebo jiných podkladů vyplývá potřeba uchovávat osobní údaje žalobce v evidenci nežádoucích osob.
47. Soud však v této souvislosti nezbyvá než konstatovat, že takový postup žalovaného – tedy nevedení konkrétních informací – je zcela v souladu se zákonem, neboť právě zákon o zpracování osobních údajů takovou možnost, resp. nutnost upravuje, a to jmenovitě v ust. § 28 odst. 2 písm. a). Pokud tedy podle stanoviska policie, resp. jiné osoby podle ust. § 154 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, by sdělení konkrétního původu, zdroje a obsahu informace o žadateli vedlo k ohrožení plnění úkolu v oblasti předcházení, vyhledávání a odhalování trestné činnosti, stíhání trestných činů, výkonu trestů a ochranných opatření, zajišťování bezpečnosti České republiky nebo zajišťování veřejného pořádku a vnitřní bezpečnosti, včetně pátrání po osobách a věcech.
48. Žalovaný tedy i druhou otázku či požadavek žalobce vyřídil v rozsahu svých zákonných zmocnění, když uvedl ty informace, které uvést směl, a sdělení ostatních pak odepřel tak, jak mu zákon o zpracování osobních údajů ukládá.
49. Konečně se soud zabýval třetím požadavkem žalobce, tedy žádostí, aby osobní údaje žalobce byly z evidence nežádoucích osob a z Schengenského informačního systému II. generace vyřazení, což by žalobci umožnilo vstup na území České republiky.
50. Tímto požadavkem se žalovaný zabýval rovněž v části 2. sdělení, konkrétně na straně 4, kde konstatoval, že zadavatel přezkoumal důvody, které vedly k zařazení žalobce do evidence nežádoucích osob a do Schengenského informačního systému II, se závěrem, že tyto důvody nadále trvají, a tedy že by žalobce mohl při pobytu na území České republiky a v ostatních zemích schengenského prostoru závažným způsobem narušit veřejný pořádek a zároveň ohrozit bezpečnost smluvních států a dalších zájmů, na základě závazku vyplývajícího z mezinárodních smluv, na které žalovaný odkázal. Proto byly žalobcovy osobní údaje ponechány rovněž v Schengenském informačním systému II.
51. Žalovaný tedy poslední požadavek žalobce vyřídil s tím, že mu nelze vyhovět, jelikož by vyhověním došlo k ohrožení podle § 28 odst. 2 zákona o zpracování osobních údajů. Bližší konkrétní pak žalovaný opět neuvedl, aby nedošlo k ohrožení podle § 28 odst. 2 citovaného zákona.
52. Městský soud v Praze tedy uzavřel své úvahy s tím, že žalovaný jako spravující orgán se řádně zabýval žádostí žalobce ze dne 17. 5. 2022 a vyřídil ji způsobem, který odpovídá normám zákona č. 110/2019 Sb., o zpracování osobních údajů. Absence konkrétních a detailních informací o tom, proč je žalobce evidován v evidenci nežádoucích osob, resp. v Schengenském informačním systému II., a proč jej nelze z těchto evidencí vyřadit, tedy

neznamená ani nezákonnost napadeného sdělení, ani jeho nepřezkoumatelnost, neboť citovaný zákon právě takovou formu vyřízení žádosti v odůvodněných případech předepisuje.

53. Pokud jde o žalobní námitky, soud především konstatuje, že žalobce v žalobě několikrát zopakoval právě svůj nesouhlas s tím, jak nekonkrétní informace mu byly poskytnuty, resp. že nebylo vyhověno jeho požadavku na výmaz jeho osobních údajů z evidence nežádoucích osob, resp. z Schengenského informačního systému II., ovšem současně vyjádřil srozumění s tím, že z povahy věci nelze po policii vyžadovat sdělení a popis konkrétních operativních prostředků s ohledem na jejich důvěrnou povahu.
54. Zde nezbývá než konstatovat, že stávající právní úprava je vůči cizincům, u nichž jsou důvody pro jejich zařazení do evidence nežádoucích osob, je přísná, což ovšem neznamená, že by představovala porušení jejich základních práv. Způsob, jakým žalovaný ve věci žalobce postupoval, odpovídal podmínkám zákona o zpracování osobních údajů.
55. Soud dále musel odmítnout argumentaci žalobce, namítající porušení jeho základních lidských práv a svobod, zejména práva na ochranu před neoprávněným zasahováním do soukromého a rodinného života ve smyslu čl. 10 odst. 2 Listiny a svobody pohybu a pobytu dle čl. 14 odst. 1 Listiny.
56. Žalobce jako osoba cizí státní příslušnosti nemá žádné základní právo na to, aby pobýval a pohyboval se na území České republiky, neboť takové právo plně náleží jen občanům České republiky. Součástí svrchovanosti České republiky je i právo rozhodovat o tom, zda a za jakých podmínek umožní cizím státním příslušníkům vstup na své území a pobyt na něm. Regulace vstupu cizinců na území České republiky a jejich pobytu na něm tedy neznamená porušování jejich základních práv.
57. Pokud jde o tvrzený zásah do soukromého a rodinného života žalobce, je třeba konstatovat, že žalobce neuvedl nic o tom, že by měl na území České republiky jakékoliv rodinné, příbuzenské anebo jiné osobní vazby a vztahy, jež by mohly být dotčeny skutečností, že mu nebyl povolen vstup na území České republiky. V záležitosti svého rodinného života žalobce výslovně zmínil pouze svou manželku, ovšem s tím, že ta je občankou Řecké republiky. Žalobce tedy své vztahy k České republice žalobce nijak nespecifikoval a neobjasnil, takže soud neshledal důvod pro závěr, že by opatřením žalovaného mohl být dotčen jeho osobní a rodinný život na svých osobních právech.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

58. Městský soud v Praze tedy po přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí dospěl k závěru, že sdělení žalovaného ze dne 17. 5. 2022 bylo vydáno v souladu se zákonem, když konstatoval, že žalovaný se v něm vypořádal se všemi body žádosti žalobce, kdy poskytl ty informace, jež poskytnout mohl, a ostatní informace odmítl z důvodů v zákoně stanovených, a stejně tak naložil i s požadavkem žalobce na to, aby byl jeho osobní údaje vyřazeny z evidence nežádoucích osob, resp. v Schengenském informačním systému II.
59. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle ust. § 78 odst.7 soudního řádu správního zamítl.

60. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn podle ust. § 60 odst. 1 soudního řádu správního, když žalobce úspěch ve věci neměl a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 13. prosince 2023

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.